

EPILOGUS BIC

Hora septima vespertina erat cum telephorum meum sonuit, et paratus eram ad respondendum.

«Salve, domine Frega. Valeria sum ex deversorio Sheraton Rhegii Calabriae. Ignosce, quaeso, molestiae. Nomine moderatoris generalis te voco ut rogem num cras mane circa horam 10.30 venire possis de re quae ad te pertinet.»

«Certe. Sed scis, natura anxius sum. Si tam benigna esses ut mihi aliquid de re indicares, paratus et instructus advenire possem.»

«Re vera tibi dicere non deberem. Sed, ut rem breviter dicam, agitur de debito quod collega tua Gallica ante paucas hebdomadas reliquit. Nobis mandavit ut tecum ageremus ad rem componendam.»

«Dic, quaeso, moderatori generali me cras mane adfuturum esse. Gratias.»

Collega Gallica?

Quis, malum, illa erat?

Ex omnibus quae fieri poterant unum tantum nomen mihi in mentem venit: Chanel.

Et cur se collegam meam diceret et mihi molestiam relinqueret quae ne mea quidem erat?

Postridie ad deversorium adveni.

Moderator generalis me comiter salutavit et statim mihi epistulam tradidit quae illuc meo nomine missa erat.

Quamquam officium cursorium non erant, eam benigne accipere consenserant, quia et pater meus et ego plus quinquaginta annos clientes eorum fueramus nomine societatis matris nostrae, Gillette.

Tum moderator generalis rogavit num debitum collegae meae solvere vellem, et ego eum rogavi quantum esset.

«Paene me pudet id a te petere», inquit, «sed domina omnino instabat ut debitum solveres priusquam involucrum aperires.»

«Quantum debeo?»

«Domine Frega: unum dollarium Americanum.»

O filiam lupae, illam Gallam!

Risi.

Valediximus.

Tum foras exii ut epistulam aperirem et legerem.

Amor mi, nunc intellegis quid sit unum dollarium solvere.

Oscula,

Tua Chanel

Sed hic non finitur.

Currum non habebam, nec umquam laophoriis vehebar.

Vita in magnis urbibus capitibus externis me ambulare docuerat, itaque pedibus domum petivi, fere tria chiliometra emensus.

Tintinnabulum ianuae pulsavi.

Filia mea ianuam aperuit et clamavit:

«Mirum!!!!»

Ferdinando